

8342

II

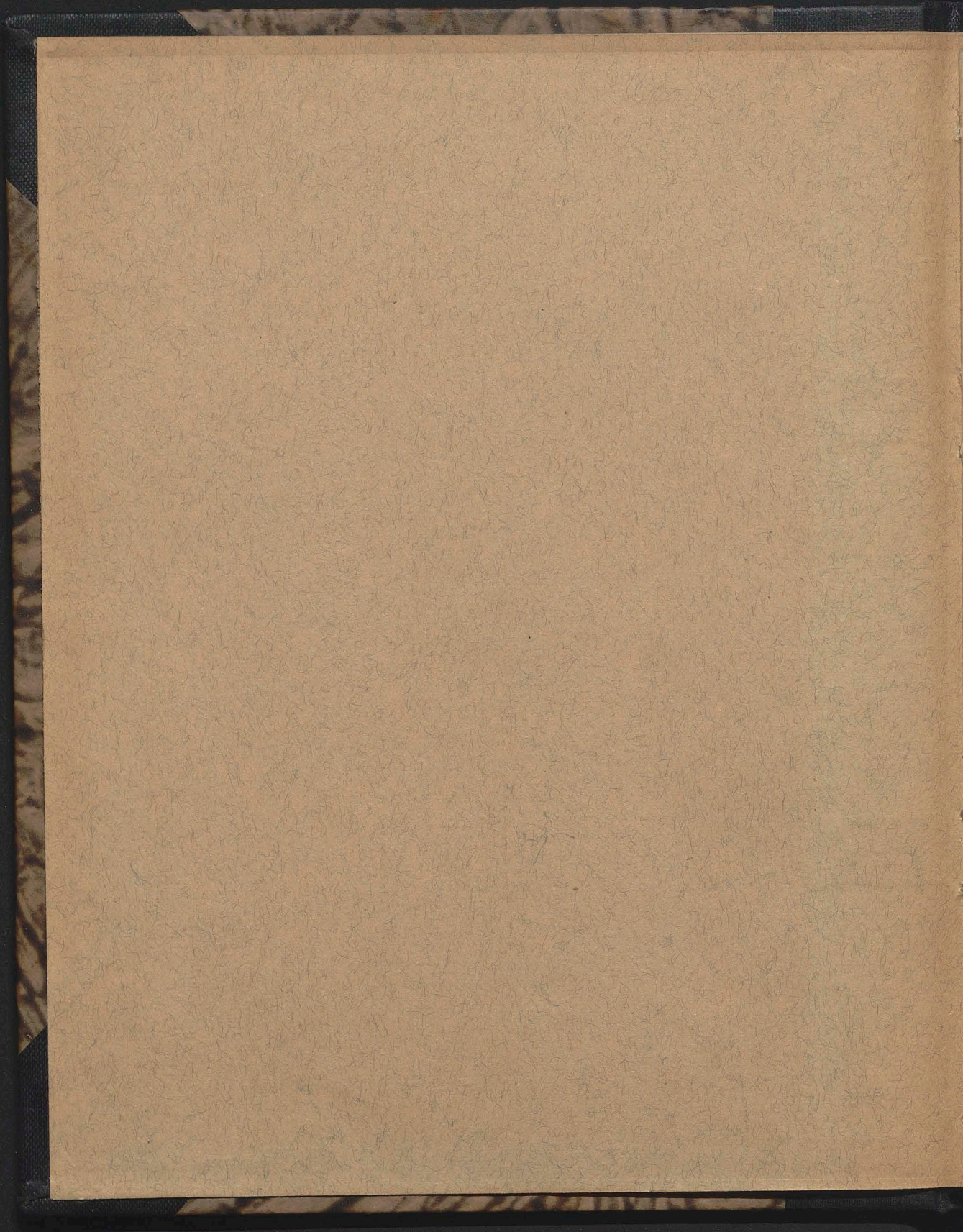
Opisowa w r. 1942.

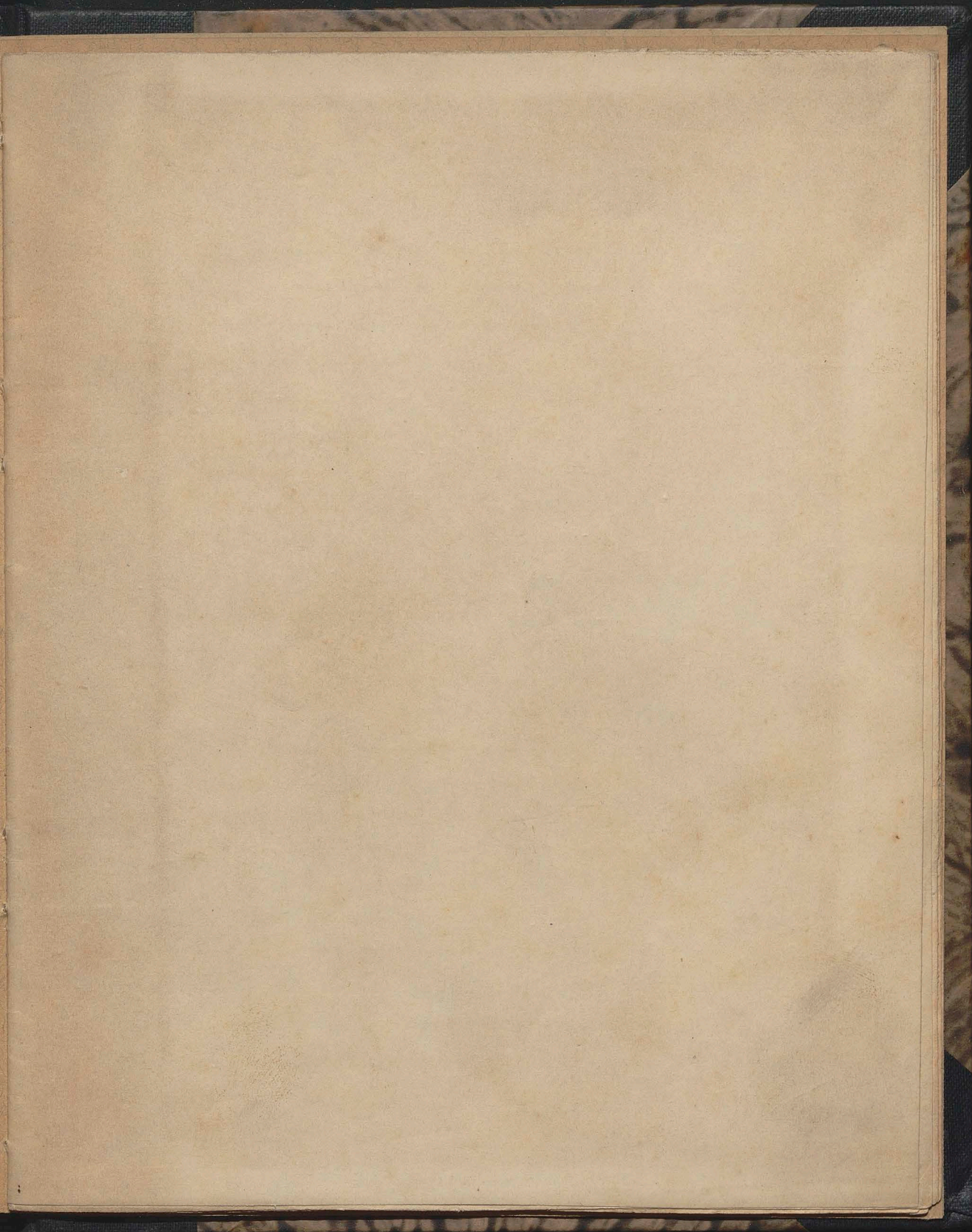
Pawlicki II 75

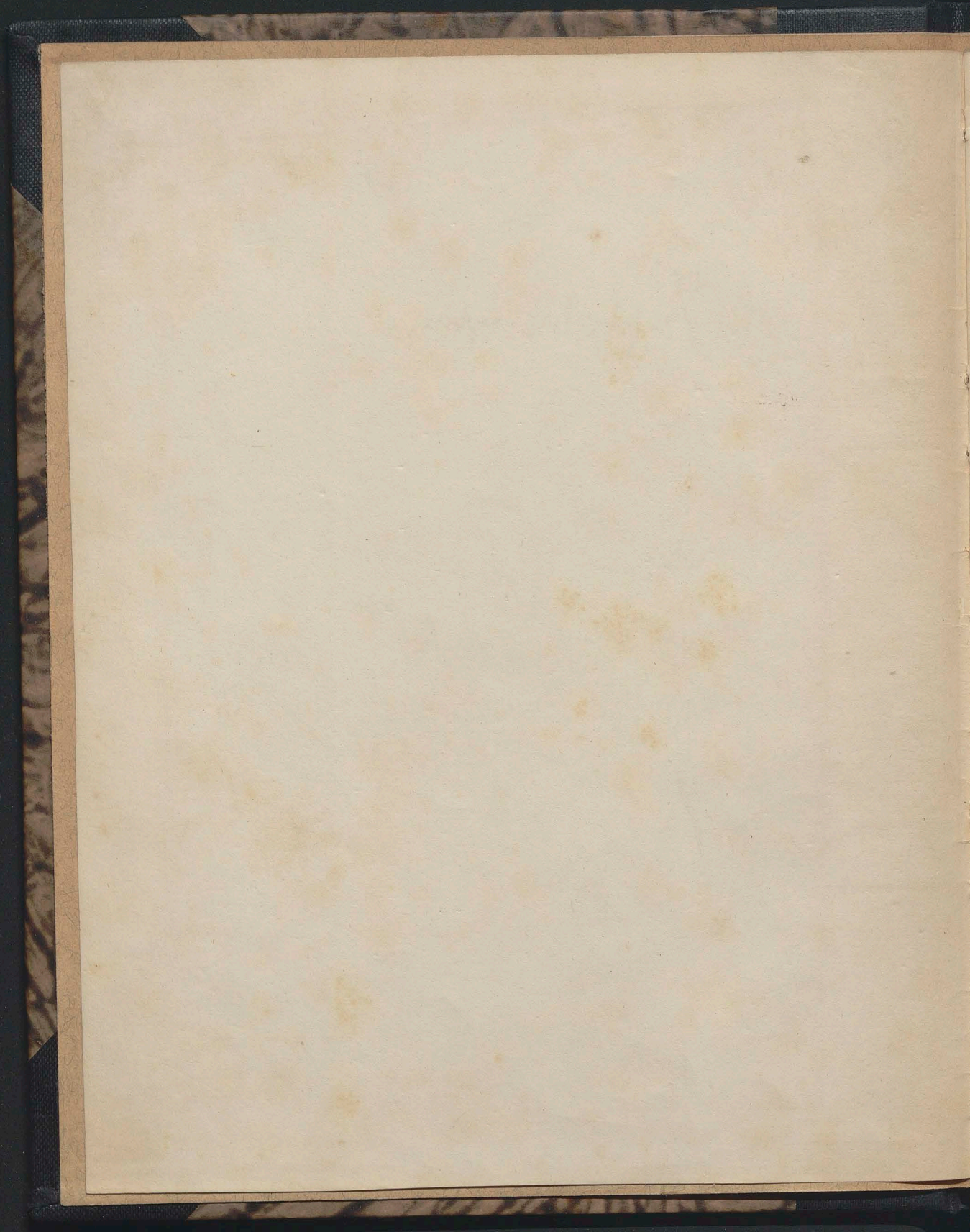
8342

II

II 75

1

Scriptorum veterum nova collectio e vaticanis
codicibus edita ab Angelo Maio - Romae, typis
vaticanis. 1825-1838.

W pierwszym tomie, który po wskaźnej części obejmuje
pisarzy Kościelnych, mianowicie Eusebjusza, przyjdzie
się na samem ule następnym diekto Eusebjusza.

Εκλογή ἐν βουλόγη ἐκ τῶν συντάξεων ἐπὶ
Εὐσεβίου πρὸς Ἐπίφραον περὶ τῶν ἐν αὐτῷ ἐκφρα-
σίαις ἑρμηνείων καὶ λόγων. -

Est to zesumanie matyrb rozprawek, pisanych do
niejakiego Stefana, styku doń prostym i ale
wieloletnim rozlektym; zajmują się wyzskanie kwestjami
nowego testamentu, po wskaźnej części genealogia

P. Terasa. Na koniec zesumanej rozprawki czytamy
te słowa: Ἰάκωβ βουτ ἐξ ἁγίων, ἐρπώταρ ἀνθρώπων
καὶ πελονονώταρ νῆ: Σοίφραυ, γρηοίαις ὄντα
δριγνάα δαδύβρω, ἀνακρίβω.

Typy pierwszy tego brmi:

Αἰδ αὖ τὸν Ἰωσήφ ἀδὴ' οὐ εἶν Μαρίαν οἱ
ἐκφρασίαις ἰουδαϊσμοῦ;

Tako najprawdziejnie porzuta porzaczny, je Ma
budpi owego czasu Marya koniecznie mści msiata
mzra; innej byłaby uległa karze cudpotostwa. Dla
tego nie powstał w domu rodzicielskim, len dopiero
po ślaci, jedynakre przed matpińskim dotknieniem,
które nigdy nie miało miejsca. Chorari papto diwona,

Józef ja patrzący mać z rożkami bożego. Skoro paś Chry-
 stus u wyptakionków swoich za syna Józefowego, potrze-
 bował genealogji ojca, a wykar materynych przodków
 był abytannym, skoro podług prawa możeszowego
 mać niezbyt być pbowiazany wybierać poród ców swej
 rodu. Zresztą i Marya była z rodu Dawidowego.
 Elżbieta paś, która uobodzi za krewną N. Panny
 jest nią o tyle, o ile wyzptakie ptemiona Jydowskie
 z jednego wyrodziły się pradziada. Byłbowian z ple-
 mienia Lewi, tymczasem domu Dawidowego należał
 do plemienia Judy, które tylko z plemieniem Ben-
 jamin było ścisłej powinnowaczone.

Specyjalnie rozprawa ma napisać:

Πῶς ἀπὸ τῆς Βηθλεὲμ ὁ κύριος Νάταλος εἰς Αἰγύπτου
 ἰσορεύει, ὁ δὲ Νουβάς εἰς Ἱεροσόλῃμα, καὶ ἐκείθεν
 εἰς Ναζαρεθ πρὸς τῶν γονέων φέρουσαν τὸν Ἰησοῦν.

Podług Lukassza Marya powita dzieciako w Bettleem
 i stopyta w jstobie, oim dni porzucij panicisiono je
 do Jeruzolimy, aleby takowe dać obzerać, possem
 rodzice Ferusa wrócili do domu. Materni paś opo-
 wiada, że trójć królowie, gdy porzbyli z Sarani
 i z pokionem dla spicizicja, w krócie potem roby-
 sz. miickta do Egiptu, possem nastajpita rzec'
 bethleemaska. Eusebiusz godzi te dwa opowiadania
 w ten sposób, że słowe s. Lukassza odnosi do czasu
 dawniejszego; po upływie najskutkiego czasu Marya

z Jozefem przybyli raz drugi do Bellem, stanęli
 w gospodzie, a nie w stajence; tamże przysiadali
 u królowie. Antykomparacja p. Terusa w do przybycia
 Magón uptyknięto morze z lat dwa, osem bratów
 rożkar herodów, jedy wyspiskie dżeci dwuletnie
 i mto dze wygnbiono. -

Eusebii Cæsariensis ex commentario
in Lucam fragmenta.

Obserwne to dzieło umieszcil wydana w tym samym
 tomie w poprzednie wyprawki, pisane ad Stephanum.
 Styl wszednie jсны, ale dzyje rozweleby: wzyciej autor
 skronny jest do historycznych dycepcyzi, niz do
 filozoficznych badan'. Wiele zai kwactyzi rozbiara-
 nych w tym komentaru, znajduja sie już w oszeju
 dziełku ad Stephanum a to wozto temi samemi
 słowy. Myśle, ze Eusebiana pierw pojedynse
 kwactyzi ewangielii rozbiarawy, pozniej wrezultat
 badan swoich zebrał w jeden wielki komentarz.

- ad Luc. I. 26 = quæst. I.
- " III. 23 = - II.
- 23 = - III.
- 23 = - V. VI.

ad IV. 18 - gupie mowa o dżewicim kwozostamienistwach, Euse-
 biana bypymranij nie rozumie "abogich w dziehu" ktorych
 bezpie kwolestwo bozkie, lew biedych: o gnu ewigis ew
 μακαριστῶν ἀνδραγαθῶν, τοῦ πτωχοῦ τῶν ἁγίων ἠ-
 γγελίῳ καὶ τῶν ἁγίων παίδων.

εὐοκίους δι' αὐτοὺς τοὺς πρώτους ἀπὸ μαθητῶνας
 ἀπεχάδατο· διὸ καὶ εἰς αὐτῶν πρόσωπον κατὰ ἴδιον
 αὐτῶν ἀγγελικῶν ἡρμῶντο λόγων, μακάριοι οἱ πτωχοὶ
 οὗτοι ἰσχυρῆρα ἐστὶν ἡ βασιλεία τοῦ θεοῦ· τὸ γὰρ ἰσχυ-
 ρῆρα δικαιοκῆς πρὸς παρόντας ἔχεται· -- πρώτος
 μὲν οὖν βάρπρος τῶν σωτηρίων μακαρισμῶν οὕτως ἦν·
 ὁ συμβασιλεύων ἀπὸ παριστάς τοὺς τῆν δ. αὐτῶν
 πτωχῶν, καὶ τὸν ἀκρω ἀκτῆμονα φιλόσοφόν τε
 καὶ θεολογῆ βίον ἀκαταξυμῆτους, ἤγουν τοὺς
 ἐπινοήσαντας.

Ad II. 21. zachodni dwa rary : κατά τοὺς πτωχοὺς αὐ-
 τῶν πνύματι· ἡρώτοι μὲν ἦσαν οἱ δυοὶ δῶτα πτωχοὶ
 αὐτῶν πνύματι - ἡρώτοι οὐκ ἐστὶν αὐτῶν πνύματι ποζιτέριον
 jest do dalkiem, a w przesłtym pas' wodziale nie
 mogło być w trzyciem, ἡρώτοι πανατο σπριεῖρια
 w temu sens' wyrazów. K rontu wchodzie daly
 wytamy : οἱ μὲν οὖν πρώτοι τῆν ἀκρω ἀκτῆμονα
 μετέχοντο ἀποχῆν τοῦ βίου, διὰ πάσης ἀνῶν τῆς
 βίης τοὺς αὐτῶν ἀρετῆς ἄλλοις ἰσχυρῶν ἰσχυροί -

Zapomiatem w wytamie 1. tomu na tem miejscu
 w roku 15. września, następnego dnia w zastatem
 go w biblioteczce, rozporozatem w rok tom II.

zamiast, znajduje się bowiem w bibliotece Ambrosiana
w Medyolanie Romanensis Turinensis primum libri
Dionysiana, obkonane ^{Medyolanensis} prur. ~~Camp~~ ^{as} Birago, pa
poleconiem Mikotaja V.

Dionysius napisat 20 ksiąg regum starożytności,
szeregowe od początku miasta aż do poranku primum
wojny panickiej - jest to lat blisko 500. Zachowane
są tylko 10 primum ksiąg i uził jedenasty. Dionysius
Porfirogenita miał gromadzić spisto pypetne, orem iwarung
etlogae Urinianae i Walesianae, pmane już od
dawna. Nowe rzetelnie wypulawit Shaj w Medyolanie
(w Ambrosiana), wydat 1861, uważat je jedraby
na epistome obkonane prur. samego antora. Dojpiem
poinięć przekonał się, że to były excerpta.

Komentarz do Dionysiana napisat regulatio Joannes
Canabutus przedmowa i 46 rozdz. - najlepsze wydanie Kollara
(Suppl. bibl. indob. II. p. 503 sq. W rozdz. XV. powada
Canabutus, że piare 1500 lat ^{od} Dionysiana.

Wzyc się je być ośmiu polowy w roku 15. - ju spisto
jezj poinsione chrestianiskiemu władcy Samotrakij
na wyspie te paś panowata rodzina genueńska
Katalaryjów (gens Catalusia) aż do r. 1463.
Canabutus był prawdopodobnie katolikiem, bo wyraża
uż przeklęciem uranowanien i nawet je zapatem
o regulacim pontyf. kury.

d 60-80 nie się nie pasowało, wyprawę Kypchalini
annalium imperialium compendium et Theodori
excerpta ostatniek 19 ks. sporządzone przez wybitnego
Teodora.

Więcej znalazły się wyjęgi in eozis Uraianis
"de legationibus", in eozis Salsianis i masyjne
dobre formy - masyjne rarem rebrane w wyjęgi
Reimara. Nowe uwagi wyjęgi skai w typane
de sententiis, excerpta inedita ^{za} wyjęgi ^{za} się
d końca Dionowej przedmowy i i idę wyjęgi
wyjęgi ai do bitwy Kanepkiej. Od bitwy tej ai
do panowania Augusta jest przerwa w manusk.
historia Cerasii w palimpse. Tyłko tu, wzdzie
samozwa wyjęgi w wyjęgi, w wyjęgi już manusk
jest, Federacie manusk wyjęgi nie wyjęgi, lew
rarem umocnit, bo samozwa wiele wyjęgi od
manusk cod. Photius (wd. 71) swadny, że
dó nie wyjęgił historyi wyjęgi dalej, jak do
panowania Aleksandra Sewera, gdzie się wyjęgi
nie już na Heliodabalu pakończył, ^{tyłko wyjęgi} ^{tyłko wyjęgi}
parętku panowania Alexandrowey, choć wyjęgi
wyjęgił wyjęgi manusk.

W watykańskim palps. historyi jego ilpie
wyjęgił wyjęgi ai do wielkiego Konstantyna
jest to bismenne watykańskie Dionu, wy-
rządzone przez chrześcijańskiego autora, jak wski
z p. 244. ^{tyłko wyjęgi} ^{tyłko wyjęgi}
wyjęgił wyjęgi wiele kart palps. w wyjęgi

1251, jaks daleko wygata do kontynenta.
 Planudes, elogiarinis Dionis smat ten do dakech
 i prestaje na panowanin grazyanu, shad woino
 wais shovai, pe ^{na} panowanie ten i kon'nyter ^{do} ~~maxim~~
~~praca~~ ~~skatka~~ kontynatora i pe to wick joga byt,
 w ktorym jst.

Planudasa dra na oskopiama watykaniskie, priane na
 papibre, jeda p. s. XIV, drugi pojimajeny. Lewarte
 w nich na excerpta Strabonis, Pansarial: Dionis.
 To wyrazi te knitare od wyrazow Porfirogenita, jakoby
 z wyzkony staranninog i przerownikog dohonane.

Trozetem piodtem do Dionis byto ta kaja florilegium
 vaticanum, rukovane w 3 mskyp., z ktorzych wystany
 z w. II naj dolni adrijany i naj lepary Diodori us
 na wladnuty, lori communes ^{talz} jakz Hobaeus, Dama-
 xenni i inni elogiani. Tut wydruktow 59: 1. poci
 2. poci kai kekias. 2. poci pcoriomas kai bovdny.
 3. poci syrias kai swpocobny. 4. poci Sikarobny
 5. poci idnyrobdny. 6. poci wnegrias kai xedicos
 i A. D. - 32. poci jvvdakwv. 45. poci coj jvvdw
 oavov. 53. poci jidawos. 54. poci evonivov. 57.
 poci coj oi dii nyvav dpriny ky kodaf w
 kaidav. 58. poci π vvkodw y kaidia ky
 svvopicos y dprny. 59. poci π oi oik
 dii co idicov dpcov.

Autorem upytzch w tym wyborze nadrozajna

13.
jest doń, przeważnie bardzo wiele więcej rachunki i w
innych podobnych zbiorach.

Daleko mniejszą wartość jest florilegium Georgii di,
w którym także kilka więcej liścian są zachowane.

Fedra fragment liścian ostrych wydawał w Sardanii.

Ważne są też inne manuskrypty znajdujące się w cod.
med. s. Tana Damasci skrypta i inna jakichś

florilegium w wydaniu, o którym mówi Bardinus,
capal. gr. tom. I. p. 254. 370. -

Dexippus

Atenijski napisat królki wojny historyi od czasu ba-
jecznych aż do Mandyra Gota, małe jednakże rach-
wato się w palimpse. wat. jest to zbiór politycznych

dział i wiadomości wypracowanych Dypnidesa, który
w Dexyppie niemał mowy, potem list wojna jakiegoś

do obleżonych jakiegoś twierdzy, wspominają
aż do wytrwałości, przyobrony i innych podob.

Narodził mowa Dexyppa do wojnie ateńskich
zagrożonych, a że do walki przeciw Gottom, którą

w rzeczywistości pokonał, powstał od Atenijskich pod
dowodzeniem Dexyppa historyka.

Ławta zbierał tej wyjątki zachowane w rękopi-
sach historyka i rarer paradigmatami innych

o nim umieścić w tym tomie. -

Eurapius

rodem z Sardes (Σαρδανός), z niego poganin
 zapisał się trudnił się sztuką lekarską a obok
 tego wyznawcą, historią i pisaniem żywotów,
 kwitnąc ok. 4. 4. po Chr. i donosił do 5. Żył w
 sofistycznym, przez niego pisane, już dawniej były
 nam prawnie, historia, jako dowodzący się z
 wiat. psalms. pisał na mawoz i i z pomocy
 trybasinsara, watarazycy, im jwódet. Roz-
 porat jz od inieni Kładzusa gotyckiego, gdzie
 przeszedł być Dexippus i donosił jz, podług
 Fotynusa w 10. roku panowania Arkadyusza
 (404 p. Chr.) „w którym to r. 5. Fan Anyp-
 stom wlat się na wygnanie. Fedakire psalms.
 wat. ograniczył także panowanie Pulchery, wjż
 10 lat później, tak iż przysięgi wypadła, że albo
 Fotynus się omgłił albo teni ktoż inny wodał
 ten opowiadpit. Co do styła pedak. i sposobu
 opatrywania się i w do sądu wodałets w nire
 nie różni się od gównego spietu samego, podaje
 us msc, że i ostate spietu do tegoż salery autora.
 Chronologicznie temu się nie sprzeciwia:

r. 362	p. Chr.	—	1. r. panow. Juliana miał Eurapius	
— 404	—	10 —	— Arkadyusza —	lat, 16. — 58
— 414	—	1 —	— Pulchery —	68.

Podług Fotynusa wyproszpit ^u autor historyj w
 do 58. r. swego żywota, podług wiat. psal.

i zdania Snyja w 68. Niewłaściwośći Forzyusa
 ugalpa iis papetnie pa uroplhami puchowaremi u
 palimpo. Napis u pal. ten : $\epsilon\kappa\ \alpha\upsilon\tau\ \epsilon\beta\sigma\omicron\pi\acute{\iota}\alpha\varsigma\ \epsilon\upsilon\sigma\tau\alpha\tau\acute{\iota}\omega\upsilon\varsigma$
 $\epsilon\alpha\epsilon\delta\iota\alpha\sigma\acute{\omega}\nu\ \epsilon\gamma\varsigma\ \mu\epsilon\tau\acute{\alpha}\ \Delta\epsilon\iota\gamma\mu\acute{\alpha}\tau\omega\upsilon\varsigma\ \nu\acute{\iota}\alpha\varsigma\ \epsilon\kappa\ \delta\omicron\sigma\tau\omega\varsigma$. Styl
 wazi wielka lubez norych wyrazow i aktywny, wale
 nie historyczny, co gani Forzyus. Podony Forzyusa istniaty
 dwa wypania, pierwsza ² bardsza nadprzeczajnyj pawiostowis
 pisana porem chreścianskim cesarzem, drugie wy-
 mowej wykladze. Ma tedy u wyrazach, ywie papenne
 Forzyudawczydanie korzypans, obok otwartych panepet
 i nagan wale aktywny. Wielkim ^{jest} wyprzejewlen
 anichow (p. 278), co pokarant in wita belesii.
 Po zas jiri Forzyus wspomiat, ze celem spiete
 tedy byto wyptawienie Fabiana, potawierpa sam
 autor p. 282 - i proin tedy spowob sadpenie i no-
 wienia s tem cesarzem. Forzyus pnat 14 ks. tedy
 spiete, p. nib puchowaty iis wypraki u kyfnle. Je
 legatidnib ed. Hoeschelias - i dobrej fym. u Suidanie
 narewie skrowenia spied forma. tedy spiete, spowu-
 deza pmer Lorimer, s uem baradaj Forzyus w. 98
 i w. pal. Snyjs wygalard spowdmowy u 1. i 2.
 ka. i wemoty lubez wypraki u tyf. de scabentio.
 krawty rebrat Snyj wypraki fym. suane, i nieraane
 zachowane z gyp historyj i wydat. -

Menander

Dyantyhozki najwidat pod panowaniem Manryjyma
 history w 8. ks. Wyje ^{wprowadzic na} ~~wprowadzic~~ ^{wprowadzic} ~~wprowadzic~~ ^{wprowadzic} ~~wprowadzic~~
 dzieje od r. 560 - 582 p. Chr. Nadprozezy wiele
 wyzsklow w tyj. se legationibz, bardzo malo
 w tyj. se sententis. Tyjko Inge wyj. nej-pierwiz
 na postrozyt.

Tri autorow

tyj. tyj. rierari sa, Famblichus, Peter magister,
 Nirephorus Dlemmydas, Eubulus, Fulianus, Basilis
 Imperator, Tholus (Germanus), Theoborus Metakista,
 o ktorzch pizniej - -

Palimpsestus

Est to volumen bardzo wielkie i pizkne pizane
 w r. X a wiceni odtobami, w r. XIV. na to rezi-
 saru inie reny greckie, wtkozt go hasi 354
 stronni, na postu paridaj stronny 32 mowcy.

Podpisa Ingego pizania pizewolny cod. zmocnany
 rozkat, wic kasty wygadny i puznety, podle wzzi-
 rznieste w inie, tak i w pizacz sporoz Kozanus tyja
 wznieste.

Sperey autorow rozpozyna

Diódoros Siculus p. 1 - 121.

Διοδορος ἢ οὐκ ἔστι βιβλίον διόδορος ἱστορικὸν
 ἢ κριτικὸν τῶν βιβλίων ζ, η, θ, ι (7.8.9.10)

Να II. 6 - στίχοι ναστεργαζουε παραδοκωε ενισχυε :
 Προετιμωεν ες αναξια εψς περι ετιον πολεμς εγναε
 εψνααδ δεινός γαρ ο εψως εψηδαν τοις νεοις , και
 παλιν τοις μυαδορονοοιτας ενι εη του εψμδατος
 εψμγ δω και περυσηγρον οι παλαιοι των ποδο
 γραφων των νεο των αλλων ανικητων Ηρακλεια
 εψο εψς ετιον δωδμωος νεκρωτων .

Πορροδραζουε ο ναστεργαζουε εγμ. νόμις ο νομια εγμ.
 νε στος jednals ε νεγρον ten ε παδγμ ελιεργμ
 νεγρκα .

A. Majas adter: Difficile est divinare, de quonam homine
 loquatur hic Diodorus; namq; eulogiaris morali tantam
 sententiae intentus, precantis viri nomen retinuit. Veterum
 veniebat in mentem ille juvenis qui apud Pausaniam

IV. 9. falso dixit se vitravisse Aristodemi filiam. Aliter
 quae Pausanias, narratione fortasse nec Diodorus et pro
 mendario re vera poverat. Vel fortasse intellegitur ille
 qui Hippomenis lithemensis archontis filiae stuprum intulit
 apud eundem Diodoru in excerptis editis p. 550. Reapse
 messeni belli finis, que noto Diodorus impuit, incidit
 in quarta Hippomenis archontis annu, uti diserte ad-
 notat Pausanias II. 13. Quare tempora utriusq; rei con-
 gruant. Deniq; cogitaba etia de Gorge messenis. -

pag. 17. Chilon Spartanus apud jella ^{na} apud messeni
 νεγμ, ε νεκρωμια τε τον εδαντα : νεκρω κρατιον .
 νεκρω εγερ . εψμω , παδ δ' εδω .

pag. 120. "Οτι δι' ἀνδραγαθίας ψυχῆς μετ' ἄσπετον βίαν
 τινὸς φέρων, ἠϊότες ὑπεκατάβησαν ὄμνουν τὰ μάλιστα
 καὶ κατὰ τινὰς φυσικὰς ἰδιωτικότητας προσφῶνται τὸ
 εὐεργετοῦμενον ὅτις τὰς τῶν Περσικῶν γενεαί' οὐκ ἔστι
 γνωσθῆναι προκαινδύροισι γὰρ τὴν ἰσορροπίαν εὐεργετοῦ
 Μινιστο Πινελου καὶ ποιε σπρυμμερεμίου ποροστατο
 νικητῆν Αργυριανου : αλεγο νικητῆν ποροστατο
 ναϊουμ με στρογγυ ποροστατοῦ . β. 121. -

Δίωνος ἐπιγραφικῆς ἱστορίας ἔλλατ ἔκδογας πᾶσι τοῖς
 ἀπὸ τοῦ Βιβλίου α' ἕως α' (15).

p. 548. Νοκ. 625 ὡς παλιερίαι Αργυριανου πᾶσι εἰς
 164 ολυμπιάδι :

ὅτι τὸ μὲν τὸν πρῶτον τῆς Πύργου οὐροκλεισθῆναι
 ἰξάκοβλοισὸν τειανοστῶν πῆμντον ἔτος, ἐπὶ οὗ
 ἰκαοστῆς ἰξανοστῆς τριδριγῆς ἦν οὐλομυθαιος.
 p. 549.

Αν. 671. εκ'. "Οτι Σύνταξ ὁ ὑπάτος ἀπέχευ ἔξ Ἐπίου
 προσχῆν τε τὰς Αθήνας, ἐνδιδίττε ψε τῆ πόλις χέρον
 τινὰ καὶ τὴν Ἀπυλλικῶντος τὴν τοῦ τῆίου κατὰ
 ἄβων ἠπάδα βιβλωθήκη, ἐν ἠλάτο ὡ ἢ πλείονα
 τοῦ Αριστοτέλους καὶ Θεοφράστου βιβλίων ἦν,
 οὐκ οὐκ τοὺς πολλοὺς, ὡς φησι Πλούταχος, γεννη-
 τῶντα, ἀλλ' ἠπῶν δει μετ' ἡμῶν τῶν ἀνδραγαθῶν
 ἐκποσιθήσαντα γνῶσιν.

Τρογγυ βεν, καθοριστῶν καὶ Λιδ. sub voce Σύνταξ
 πᾶσι Αργυριανου με Δίωνων.

cf. Plut. vita Lyllae ab.
 Dion viele uerpat p. 14
 tarcha - -

Κωνσταντίνου Μ. με πιστά με επιβλεπώντων μου: majestas
mea severitas tua tranquillitas mea mandata. G.

Nicophori Blemmydae oratio, εὐαγγέλιον δὲ εὐαγγέλιον τὸν
Βασίλια cap. IV: πάντων τῶν ἐν βασιλείῳ αὐτοῦ, πᾶσι
Κωνσταντίνου τῶν πιστῶν, οἳ ἐν τοῖς ἐκείνου προσ-
τάξεσιν ἀπὸ τοῦ γένους ἢ βασιλῆα σου διοικήσει,
ἢ γὰρ νόμῳ σου παρακλιθέεται, ἔγραψεν ἰσχυρῶς ὅτι
τὸ γένος καὶ ἡγεμον, ἵδιον ἔχει τὸν τῶν βασιλέων
πλὴν κόσμον ἀνοῦς καὶ καθ' ἑαυτὸν ἐν ἀνομιῶν
εἰ καὶ τοῦ δαδ' ἡγεμον. (Najus II. p. 622) γὰρ ἡγεμον
δι' ἡμῶν τῆς βασιλείᾳς ἀξίας εἶναι ἀνομιῶν ἡγεμον
καὶ ἐν ἐπιβουλήσιν.

Polybiana v. f. 16. 20 (Naj. II. 434) ἐπιμνηστικῶν, ἢ
ἐν προσηγορίᾳ Persensia Aemilios φανόθεν ἢ προ-
μαρτυρίᾳ, ἀπολογία καὶ ἐπιμνηστικῶν
δοκίμου ἐπιμνηστικῶν καὶ Demetrio Phalereo, καὶ ἐπεὶ
ἐν ἐπιμνηστικῶν τοῦτο ὁ μαρτυρῶν ἐν τῇ ἐπιμνηστικῶν
ἐν τῇ ἐπιμνηστικῶν Demetrio φανόθεν ἐπιμνηστικῶν
ἐν τῇ ἐπιμνηστικῶν ἐπιμνηστικῶν καὶ ἐπιμνηστικῶν ἐπιμνηστικῶν
ἐν τῇ ἐπιμνηστικῶν ἐπιμνηστικῶν ἐπιμνηστικῶν ἐπιμνηστικῶν
ἐν τῇ ἐπιμνηστικῶν ἐπιμνηστικῶν ἐπιμνηστικῶν ἐπιμνηστικῶν
ἐν τῇ ἐπιμνηστικῶν ἐπιμνηστικῶν ἐπιμνηστικῶν ἐπιμνηστικῶν

Nicoph. Blemm. ο. G. (cf. supra Naj. p. 633) ἢ γὰρ
μὴ πρὸς τῶν ἀλλοτρίων ἀνδρῶν οὕτως (sc. ο βασιλέως) ἐπιμνηστικῶν
ἐν τῇ ἐπιμνηστικῶν, πᾶσι ἔστι τὸ ἀξιωματικῶν; ἢ πᾶσι τὸ ἀξιωματικῶν
ἐπιμνηστικῶν καὶ ἐπιμνηστικῶν ἐπιμνηστικῶν τῶν ἀλλοτρίων ἀνδρῶν.
ἐπιμνηστικῶν γὰρ πρὸς ἀλλήλους ἐν ἐπιμνηστικῶν, ὅτι ἐν ἀλλοτρίων καὶ ὁ
ἀξιωματικῶν, καὶ ἐπιμνηστικῶν τὰ πάντα ἐπιμνηστικῶν ἐπιμνηστικῶν
κατὰ τῆν τοῦ ἑπιμνηστικῶν ἐπιμνηστικῶν, ὅτι ἐπιμνηστικῶν ἐπιμνηστικῶν
ἐν ἐπιμνηστικῶν πᾶσι πᾶσι ἐπιμνηστικῶν ἐπιμνηστικῶν καὶ ἐπιμνηστικῶν
ἐπιμνηστικῶν, πρὸς τῶν τῶν ἐπιμνηστικῶν καὶ τῆν ἐπιμνηστικῶν ἐπιμνηστικῶν

καὶ ἑκάστον πρὸς τὸ οἰκτιρῶν καὶ συγγενῶς καταδυσχεραίνων
δὴ καὶ κατὰ τὰ λόγια τοῦ τῆς Ἐρακλιδίου καὶ Δημο-
κρίτου καὶ Ζήνωνος τοῦ ἀκινήτου, περὶ μίξεως καὶ
ἐναντιοφύσεων ἀλλήλων

Magus. II. 345 sqf.

Δεσπότης

Ο Δεσπότης magus u. magus αὐτῶν καλεσθήσεται
ωδονομῶν :

- 1) Eunapius, vita Porphyry, fin. κατὰ τοὺς χρόνους ἐς
Γαλιηνὸν καὶ Κλαύδιον, Τάκτων τῆς καὶ Αὐρηλιανόν
καὶ Πρόβον, ἦν Διέξιππος, ὁ τῆν χρονικὴν ἱστορίαν
συγγράψας, ἀπὸ ἀπόδοσης παιδείας τῆς καὶ εὐνάτου λογικῆς
ἀνάπληρος.
- 2) Isagorius hist. lib. V. 24. καὶ Διέξιππος δὲ πλεῖστα περὶ
τούτων πηρόνεται ἀπὸ πηδικῶν δεξερῶν, καὶ ἀγέει ἐν
τῆν Κλαυδίου τοῦ ἐν τῆν Γαλιηνὸν βασιλείαν. ὃ συναντή-
σεται περὶ τῶν κήρων καὶ ἑτέρα βόεβρα ἐν τῆν κατὰ τῆν
Ἑλλάδα καὶ Ὀρδύην καὶ Ἰωνίαν διαπολεμούντων Ἰπράξαν.
- 3) Suidas: Διέξιππος, Διέξιππος, ὁ ἑβένιος γεννηθείς,
ἀθηναῖος ἦεν, γεγονὺς ἐν Βαλβιανῶν καὶ Γαλιηνῶν
καὶ Κλαυδίου Διοῦρου καὶ Αὐρηλιανῶν τῶν βασιλέων ἐν-
ταῖων.
- 4) Tzetzes chil. IX. hist. 274.
Διέξιππος ὁ φιλόσοφος, μύστης ὢν Ἰασηβλήου,
Πολλὰ μὲν συνεγράφατο καὶ ἑτέρα βιβλία,
ἔδωκε τῶν ἐνὶ ἐν τῶν τῶν ἐς κατηγορίας.
Ἐγραψε δὲ καὶ σκευδικὰ ἐὰς μύσται. νῦν οὐκ οἶδα
καὶ ἑτέρα ὡς εἴρηκα μόνον τὸ εἶναι δ' ἀνέγνω.
- 5) Lapis atheniensis apud Gronium itiner. J. III. part. II. p. 129.
κατὰ τὸ ἐπεροτήμα τῆς ἐξ ἀρσοῦταχου βασιλέως
καὶ τῆς βασιλέως [των καὶ] του δῆμου των ἀθηναίων

Interpr. et illustr. Corvinus
fast. att. J. II. p. 168. IV. p. 170.
Despota fuisse arbente epom.
olymp. 262, ann. Chr. 268. qm. and Chaudri. gothicis formis. -

τον ἀρχαῖον τῆν του βασιλεως εν δεσποτικῆς ἀρχῆν και 21
ἀρχαῖον τῆν ἑπὶ τὸν ἀρχῆν και πανηγυρικῶς ἀρχαῖον και
ἀνωδοτικῶς τῶν μεγάλων Ἡρακλῆων οἰκοδον ιερῶν
Ἡρακλῆ Π. Ἐβεν. Δεξιππον. Προδριμανου Ἐρμῆου του
επιτορα και συγγραφῶν ἀρχῆς ἀνὰ οἱ παιδες.

6. Trebellius in Gallieno c. 13.

Gothis Byzantium et Asiam, semper Achaiam omnem vastaverunt, et
ab Atheniensibus sine Deipho, scriptore horum temporum, viti sunt.

Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page.

